

“ தயவு செய்து சொல்வீர்களா நான் இங்கிருந்து எந்த வழியாகப் போக வேண்டும் என்று ?”

“அது நீ எங்கே போக வேண்டுமென்று நினைக்கிறாயோ அதைப் பொருத்தே இருக்கிறது.” பூனை சொன்னது.

---அதிசய உலகில் ஆலிஸின் சாகசங்கள்” எனும் நூலிலிருந்து.

இருந்தேன்.

குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக மாதச் சம்பளம் வாங்கும் ஒரு வங்கி அதிகாரியாக வேலை செய்து வந்தது ஏதோ எனது “இலக்கியத்தை வாழ்தல்” எனும் மஹாவாக்கியத்துக்கு துரோகம் செய்யும் ஒரு காரியமாக மனதில் உறுத்தியது. இந்த குற்ற உணர்ச்சியிலிருந்து விடுபடுவதற்காகத்தான் 2000ம் ஆண்டில் எனது வங்கி வேலையை ராஜினாமா செய்து விட்டு முழுநேர எழுத்தாளன் ஆனேன்.

அப்போதுதான் எனக்குத் தெரியவந்தது எழுத்து என்பதின் முதல் எதிரி வாழ்க்கைதான். வாழாமல் எழுத முடியாது. எழுதாமல் வாழமுடியாது என்கிற ஒரு விடுகதையின் கோரப் பிடிக்குள் நான் சிக்கிக் கொண்டிருப்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். “வாழ்க்கையைப் பற்றி எழுத வேண்டுமானால் நீ அதை முதலில் வாழவேண்டும்.” என்று எர்னஸ்டு ஹெமிங்வே சொன்னது நினைவுக்கு வரத் தொடங்கியது.

ஜெர்மானிய தத்துவஞானி கதே தனது சம்பாஷணைகளில் ஓரிடத்தில் சொல்கிறார்: “ வாழ்க்கை எழுத்தைக் காட்டிலும் சுவாரஸ்யமாக இருக்கிறது.” முழுநேர எழுத்தாளனாக மாறிய பிறகு நான் அதை முன்னைக் காட்டிலும் அதிகமாக உணர்ந்தேன்.

பிரேக் நகரத்தில் வசித்த பிரான்சு காஃப்கா என் நினைவில் அடிக்கடி வரத்தொடங்கினார். அவரது “மெடமார்ஃபோசிஸ்” சிறுகதை நாயகன் கிரிகோர் அதிகாலையில் கண்விழித்துப் பார்க்கிறபோது ஒரு பெரிய கரப்பான் பூச்சியாக மாறிவிட்டது போல நானும் உணரத் தொடங்கினேன். அதிகார வர்க்கத்தினர் தனக்குத் தானே எப்படி அந்நியமாகிக் கிடக்கிறார்கள், நவீன வாழ்க்கை எப்படி தனிமைக்குள் புதைந்து கிடக்கிறது என்பதையெல்லாம் கதையாக எழுதிய காஃப்கா அவர் வாழ்ந்த காலத்தில்

ஒரு சில படைப்புகளை மட்டுமே வெளியிட்டு இருக்கிற ஊர் பேர் தெரியாத எழுத்தாளராகத்தான் இருந்தார். ஆனாலும் அவர் எழுதுவதைப் பிரதானமானதென்று நினைத்தார். குறிப்பாக உயர் அதிகாரிகளாக வாழ்ந்த தனது யூத இன உறவினர்களின் பணக்காரத் திமிர் தன் சகோதரியின் மகனுக்கு வந்து விடக்கூடாது என்பதற்காக அவனை போர்டிங் பள்ளியில் சேர்க்குமாறு கடிதம் எழுதினார் காஃப்கா.

அவர் மாலை நேரங்களில் எழுதுவதற்கு இடம் கொடுக்கக் கூடிய இன்ஷூரன்ஸ் ஏஜெண்ட் போன்ற வேலைகளை மட்டுமே தேர்ந்தெடுத்துச் செய்தார். அதே நேரம், தரம் குறைந்த எழுத்துக்களை வெளியிடவே கூடாது என்பதில் பிடிவாதமாக இருந்தார். தனது 40 வயதில் டியூபர்குளோசிஸ் நோயினால் பாதிக்கப்பட்டு இறந்து போவதற்கு முன்னால் தான் இன்னமும் வெளியிடாமல் வைத்திருந்த எழுத்துக்களை நெருப்பில் போட்டு எரித்து விடுமாறு நண்பர் மேக்ஸ் ப்ரோட் என்பவருக்குக் கடிதம் எழுதினார். அவரது வேண்டுகோளை நிறைவேற்றாமல் அவரது நண்பர் அவரது எழுத்தை வெளியிட்டார். இதனால்தான் இன்றைக்கும் நாம் காஃப்காவைப் பற்றி பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம். காஃப்காவின் எழுத்துகளை மேக்ஸ் எரித்திருப்பாரெனில் 20ஆம் நூற்றாண்டின் உன்னதமான அசல் எழுத்தாளர் ஒருவரை நாம் இழந்திருப்போம்.

எழுதுவதற்காகவே வாழ்ந்த காஃப்கா பக்கம் பக்கமாக எழுதிக் குவித்தவரும் அல்ல. அவரது மொத்த எழுத்துகள் என்று எடுத்துக் கொண்டால் எழுதி முடிக்கப் பெறாத 3 நாவல்கள், இரண்டு டஜன் சிறுகதைகள், சில நீதிக் கதைகள், டைரிக் குறிப்புகள், கடிதங்கள் ஆகியவைதான். ஆனாலும் அவர் எழுத்தில் சத்திய ஆவேசம் இருந்தது. இதனால் அவர் கதைகளில் வரும் தர்க்கமற்றவையெல்லாம் நம்பத்தகுந்தவையாகிவிடுகின்றன, குற்றவுணர்ச்சிகள் என்பது விளக்கப்படாமல் நகர்ந்து விடுகின்றன, நிரூபிக்கப்படாத குற்றங்களுக்காக மிகப் பெரிய தண்டனைகள் கொடுக்கப்படுகின்றன. காஃப்காவுக்கு 31 வயது ஆகிறவரையிலும் காஃப்கா தனது வீட்டுக் குள்ளேயே தங்கியது இல்லை. அவரது படைப்புகளில் சித்திரவதை , காயங்கள், விளக்கமுடியா குரூரம், கரப்பான் பூச்சிகள், தும்பிகள், கழுகுகள் ஆகிய அனைத்தும் முற்றிலும்

நம்பிக்கை இழந்து போன வாழ்க்கையின் பின்னணியில் வந்து வந்து போயின.

முழுநேர எழுத்தாளனாக வாழத் தொடங்கிய பிறகுதான் வாழ்க்கை என்பது திட்டமிடப்பட்டு விளையாடப்படுகிற சதுரங்க ஆட்டம் கிடையாது. வாழ்க்கை என்பது ஏதோ ஒரு கலர் பந்தைத் தட்டினால் வேறு ஏதோ ஒரு கலர் பந்து பாக்கெட்டில் விழுகிற பில்லியர்ட்ஸ் விளையாட்டு என்று எனக்குப் புரியத் தொடங்கியது.

முழுக்க முழுக்க கிரிமினல்கள் மட்டுமே வாழத் தகுந்ததான இந்த தந்திரபூமியில் உண்மையையும், நீதியையும், கலைரசனையையும், மனிதாபிமானத்தையும் வலியுறுத்தி எழுதி வாழும் எழுத்தாளனுக்கு என்ன மாதிரியான அங்கீகாரம் கிடைத்து விடும்? வாழத்தெரியாதவன், கையாலாகாதவன், கனவு உலகத்தில் வாழ்பவன் என்கிற பட்டங்கள் வேண்டுமானால் கிடைக்கலாம் என்று எனக்கு தெரியும்தான். பிரிட்டிஷ்காரர்களால் நிறுவப்பட்ட மதராஸ் கலை மற்றும் கைவினைப் பள்ளியில் இந்தியாவின் மிகப்பெரிய சிற்பியாகிய டி.பி.ராய் சௌத்ரியிடம் கலையை பயின்ற ஒரு ஓவியரான எனது தந்தையை உடன் இருந்து பார்த்தவன் என்ற வகையில் கலைஞன் என்கிற ஒருவனுக்கு நமது சமுதாயத்தில் ஒரு மூலையே கிடையாது என்று எனக்கு இளமைக்காலத்திலேயே தெரியும்தான். ஆனாலும் எனக்குள் இருந்த ஏதோ ஒன்று என்னை எழுத்தாளனாகத்தான் நீ வாழ வேண்டுமென குரல் கொடுத்துக் கொண்டே இருந்தது.

எழுத்தை வாழ்தல் என்றால் என்ன என்று அடிக்கடி யோசித்தேன். பல்வேறு பதில்கள் கிடைத்தன, எழுதுவது என்பது எனது உள் குரலோடு எப்போதும் தொடர்பில் இருப்பது. எழுதுவது என்பது வாழ்க்கையின் சாரமாக எது இருக்கிறதோ அதை அலசி ஆராய்ந்து இலக்கியமாக வடிவமைப்பது. எழுதுவது என்பது தனியொரு மனிதனாக மட்டுமே நின்று பேசுவதல்ல. குரலற்ற பல்வேறுபட்டவர்களின் அனுபவங்களை உள்வாங்கி அதைத் தன் குரலாக வெளிப்படுத்துவது. வாழ்க்கையைக் கட்டுப்படுத்த முடியாத எழுத்தாளனாகிய நான் வாழ்க்கைக்குச் சமதையான ஒன்றை என் இலக்கியமாகப் படைத்து அதை என் விருப்பத்துக்கு ஏற்பக் கட்டுப்படுத்துவது. இவ்வாறு எனக்குக் கிடைத்த பல்வேறு பதில்களும்

எனக்கு ஒன்றைச் சுட்டிக்காட்டின. ஒரு சிப்பிக்குள் ஒரு முத்து உருவாவதற்கு தன்னந்தனியாக, எத்தனைக்காலம் என்ற கவலையற்று எத்தகைய பிரயத்தனங்களை மேற்கொள்ளுகிறதோ அத்தனை பிரயத்தனைகளையும் மேற்கொண்டால்தான் ஒரு மனிதன் எழுத்தாளனாக உருவாக முடியும் என்று உணரத்தலைப்பட்டேன்.

இதற்கு 24 மணிநேரமும் எழுத்துச் சன்னிதானத்தின் முன்பாக தவம் கிடக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்தேன். வாசிப்பது அல்லது எழுதுவது என்று எந்த நேரமும் எழுத்தின் நிழலில் ஒதுக்கிக் கிடக்க வேண்டும். எழுத்தில் அசல்தன்மையோடும் ஆக்ரோஷத்தோடும் இருக்க வேண்டுமென்றால் எழுத்தாளன் தினந்தோறும் முறையாக உழைக்கிறவனாக இருக்க வேண்டும் என்று எனக்கு நானே மந்திரம் போல் சொல்லிக் கொண்டேன்.

சாப்பாட்டு மேசைமேல் நீண்டநாளாகக் கிடக்கும் ஆரஞ்சுப் பழம் யாராலும் உண்ணப்படாமல் கிடந்து , அழுகிப் போய், கொசுக்கள் மொய்த்துக் கிடப்பதுபோல எனது சுய அனுபவங்கள் யாருடனும் பகிர்ந்து கொள்ளப்படாமல் கிடந்து அழுகிப் போய்க் கொண்டிருப்பதை இனியும் தொடர விடக்கூடாது என தீர்மானித்தேன். சத்தியத்தைத்தான் எழுதுவேனென்கிற பிடிவாதம் எழுத்தாளனுக்கு இருக்க வேண்டுமென்றால் அவன் சமூகத்தோடு நல்ல உறவில், இருக்க முடியாது என்பதை நான் மெள்ள உணரத் தொடங்கியபோதுதான் சமரசமற்றவனாக இருப்பத்தில் தவறேதுமில்லை என்பது உறுதிப்பட்டது. இரவும் பகலுமாக எழுதத் தொடங்கினேன்.

ழான் பால் சார்த்தர் இதைத்தான் செய்தார்.அவருக்கு பாரீஸ் நகரத்தில் ஒரு வீடு கூட சொந்தமாக இல்லை. அவர் ஒரு ஓட்டலிலேயே தங்கி வாழ்ந்தார். பல ஓட்டல்களில் பல மாதங்களுக்கு அறை எடுத்து தங்குவார். குளிப்பதைக் கூட தள்ளிப்போட்டு விட்டு எழுதுபவராக அவர் இருந்தார். ஆண்டுக்கு 300க்கு அதிகமான புத்தகங்கள் படிப்பவராக அவர் இருந்தார். அவரது சொந்தத் தேவைகள் மிகவும் குறைவானவைதான்.. சில உடைகள், சிகரெட் மற்றும் கொஞ்சம் எழுதுவதற்குத் தேவையான உபகரணங்கள் ஆகியவையே அவரது தேவைகளாக இருந்தன.

காலையில் 8.30 மணிக்கு அவர் படுக்கையிலிருந்து எழுந்திருப்பார். 9.30 மணியிலிருந்து 1.30 மணி வரை அவர் எழுதுவார். (4 மணி நேரம் காலையிலும், 4 மணிநேரம் மாலையிலும் எழுதுவது என்பது அவரது அன்றாட நடவடிக்கை.) 2.00 மணியிலிருந்து 4.00 மணி வரை அவர் அவருக்கென இருக்கும் ஓட்டல்களில் சென்று சாப்பிடுவார். அந்த நேரங்களில், அவர் சந்திக்கும் எழுத்தாள நண்பர்களோடு தான் எழுதிக் கொண்டிருப்பவை குறித்து உரையாடுவார். பிறகு தனது அறைக்குத் திரும்பி விடுவார். மீண்டும் 5 மணியிலிருந்து 9 மணி வரை எழுதுவார். இரவு 9 மணிக்கு மேல் இவர் சிமோன் தே பொவார் எனும் அறிவுஜீவியான தோழியின் வீட்டுக்குச் சென்று பேசிக் கொண்டும், இசை கேட்டு ரசித்துக் கொண்டும் இருந்து விட்டு இரவு 12.30 மணிக்கு படுக்கைக்குச் செல்வார். மறுநாள் காலையில் 8.30 மணியிலிருந்து 9 மணிவரை தனது காலை உணவை அவருக்குப் பிடித்தமான ஒரு உணவகத்தில் உட்கொள்வார். அதிகம் சாப்பிட மாட்டார். அதிகமாக பால் கலக்காத கருப்பு காபி சாப்பிடுபவராகவும், ஏராளமாக புகைப்பவருமாக இருந்த அவர் பிரெஞ்சுக்காரர்களின் அளவைக் கருத்தில் கொண்டால் குறைவாக மது அருந்துபவராக இருந்தார். இவரது சமூக வாழ்க்கை என்பது பிற்பகல் நேரத்தில்தான் இருந்தது. மற்ற நேரங்களில் தன் எழுத்தைத் தானே ரசிப்பவராக இருந்து அதை எழுதுவதிலேயே கழித்தார். தினந்தோறும் குறைந்தது 5 பக்கங்களாவது எழுதுபவராக அவர் இருந்தார்.

இளம் வயதில் மிக அதிகமாக இலக்கியங்களைப் படிக்கும் ஒரு சிறுவனாக இருந்த சார்த்தரைப் பார்த்து அவரது தாய் கேட்டார். " இந்த வயதிலேயே என் செல்லக்குட்டி இந்த புத்தகமெல்லாம் படித்து தீர்த்து விட்டால் வளர்ந்த பிறகு எந்த புத்தகத்தைப் படிப்பாய் ?" அவர் அந்த சின்ன வயதில் சொன்னார்: "வளர்ந்த பிறகு நான் அந்த புத்தகங்களை வாழ்ந்து பார்க்கத் தொடங்கிவிடுவேன்."

இந்த இடத்தில் தமிழின் தலைசிறந்த எழுத்தாளராகக் கருதப்படும் மெளனி நினைவுக்கு வருவதை தவிர்க்க முடியவில்லை. " மெளனி கதைகள்" புத்தகத்துக்கு எழுதிய முன்னுரையில் பிரமிள் கீழ்க் கண்டவாறு எழுதுகிறார்:

“ தற்செயலாக நுழைந்த ஒரு நிகழ்ச்சி போன்றதுதான் மெளனி எழுத்துத்துறையில் நுழைந்தது. 37 ஆண்டுகளுக்குமுன் படித்து விட்டு வேலைக்கென்று ஒன்றும் போகாமல் கும்பகோணத்தில் தன் மனப்போக்கிற்கிசைந்த ஒரு சிலரின் கோஷ்டியில் சேர்ந்து தெளிவுகாண அநேக விஷயங்களைப் பற்றி விவாதித்துக் கொண்டிருந்த நாட்கள் அவை. 1933இல் மகாமகம் வந்தது. அதற்காக ஒரு கண்காட்சி நடந்தபோது கதர் ஸ்டாலுக்கு வந்திருந்த பி.எஸ்.ராமையாவைச் சந்தித்தார். விவாதத்தில் ப்ரீதி உள்ள மெளனியிடம் பி.எஸ்.ஆர் எதையேனும் கண்டிருக்கலாம். மெளனியே எதிர்பாராதபடி, ” நீங்கள் சிறுகதைகள் எழுதமுடியுமென்று நினைக்கிறேன். மணிக்கொடி பத்திரிகைக்கு எழுதுங்கள்” என்றார். மெளனி , இதற்கு என்ன சொன்னாரோ, எப்படி எடுத்துக் கொண்டாரோ தெரியவில்லை. ஆனால் 1934க்கும் 35க்கும் இடையில், இப்போதும் அவர் வசமுள்ள குறிப்புப் புத்தகங்களில் அவ்வப்போது பளிர்ரென்று தோன்றியவற்றுடன் சிறுகதைகளுக்கான குறிப்புகளையும் எழுத ஆரம்பித்தார்.”

ஆனால் மெளனி எழுதியதெல்லாம் மொத்தமாக 24 கதைகள் 2 கட்டுரைகள் மட்டும்தான்.

மெளனியையும் சார்த்தரையும் வைத்து யோசிக்கிறபோது எனக்கு ஒன்று புலப்படுகிறது. ஆர்.ஆர்.மார்ட்டின் கருத்துப்படி இரண்டு வகை எழுத்தாளர்கள் இருக்கிறார்கள். ஒருவகையினர் கட்டடக் கலைஞர்கள் போல் செயல்படுபவர்கள். இன்னொருவகையினர் தோட்டக் கலைஞர்களைப் போலச் செயல்படுபவர்கள்.

சார்த்தர் கட்டடக் கலைஞரைப் போல முன்னரே தீர்க்கமாக வரைபடம் எழுதி, எத்தனை அறைகள் வீட்டில் இருக்கப் போகின்றன, எந்த இடத்தில் அடுப்பு வைக்கப்படப் போகிறது, வாசற்கதவு எந்த திசை நோக்கி இருக்கப்போகிறது என்று தீர்க்கமாக வரையறுத்து அதன் அடைப்படையில் முறையாக உழைத்து தனது கதைகளையும், நாடகங்களையும், தத்துவ / அரசியல் கட்டுரைகளையும் உருவாக்குபவர். ஆனால் மெளனி ஒரு தோட்டக் கலைஞரைபோல செயல்படுபவர். இத்தகையவர்கள் தோட்டத்தில் பள்ளம் தோண்டி விதையை ஊன்றி விட்டு தண்ணீர் ஊற்றி காத்திருப்பவர்கள். செடி தான் வளர்வதற்கான கால அவகாசத்தை எடுத்துக்

கொள்கிறது. வளரப் போகும் மரம் எத்தனை கிளைகளை எந்தத் திசையில் வளரச் செய்யப்போகிறது என்று தோட்டக்காரருக்குத் தெரியாது.

கட்டடக் கலைஞராக இருந்தாலும், தோட்டக் கலைஞராக இருந்தாலும் இரண்டு பேருமே தினந்தோறும் உழைக்க வேண்டும் என்பது உண்மைதான். ஆனாலும் நான் விதைகளை ஊன்றி விட்டு அது முளைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் வகையறா. ஆனாலும் தினந்தோறும் தண்ணீர் ஊற்ற மட்டும் மறப்பது கிடையாது.